

MEYDAN TAKSİMİ

Şurada biraz dinlenelim dediğimde isteğimin saçmalığına aldırmadan tamam deyip meydanadaki anıtın iyice küçülmüş gölgesine geçti. Ben anıtı çevreleyen küçük yükseltiye oturunca yanıma oturup etrafı seyretmeye başladı. Ne yapacaktık şimdi? Nereye götürecektik ve nasıl eğlendirecektim onu? Dürüst olmak gerekirse hiç istemediğim bir işti bu. Eski aile ziyaretlerini saymazsak neredeyse hiç vakit geçirmediğimizden ve de benim bu konudaki beceriksizliğimden geliyordu bu isteksizlik.

“Ne yapmak istersin bakalım?” diye sordum.

“Bilmem,” dedi bana bakmadan. “Fark etmez benim için.” İçimden eve dönelim o zaman demek geldiye de bir şey söylemedim.

İki gün önce yaşadığı şehirden kısa süreliğine ayrılıp yanıma gelmişti Ahmet. Teyzem, akşam üzeri telefon edip oğlunun birkaç gün bende kalmak istediğini söylediğinde kimden bahsettiğini çıkarmak için bir süre düşünmem gerekmişti. Daha ufacık çocukken bayramlarda görürdüm onu. Okulumu bitirdikten sonra iş bulup memlekete geri dönmeyince akrabalarımın çoğu gibi Ahmet’i de yıllardır görmemiştim. Teyzem, “Ay hatırlar mısın,” diye bağıırıp eski anılarımızdan birini anlatmaya başladığında bayramlıklarıyla usulca oturan sönük bir çocuk canlanıyordu gözümde.

Metrodan henüz inmiş, dinlenmek için rahatsız bir tümseğe oturup insanları izlerken çok uzun zaman önce unuttuğum şey-

leri hatırlamaya çalıştım. Bir yerlere gidip içmek, dans etmek, eğlenmek... Sahte bir geçmişin kartondan dekorları gibi duruyordu önümde. İş yerinin bakımsız havalandırmasından sızan küf kokulu havası bile şu terli kalabalığın bir köşesine ilişmekten daha cazipti şu an. Biraz kaçış arzusu biraz da meraktan, Ahmet'in neden yanıma gelmek istediğini düşündüm tekrar. Ona sorduğumda okuldan, evdekilerden bunaldığını söylemişti. Çoğu gencin beylik sorunlarından bahsetmiştik kısa bir süre. Fakat söyledikleri hiç inandırıcı gelmemişti nedense; hissiz ve ezberden konuşuyordu sanki. Bütün günümü iş yerinde geçirdiğim için tekrar konuşma fırsatımız olmadı, ama başka bir derdi olduğunu sezmemek çok da zor değildi benim için. Israrlı sessizliği, garip beceriksizliği yahut üzerine sinmiş utangaçlığı bu sezgimi güçlendiriyordu.

Kaba etim ağrımaya başlayınca yerimde kıpırdandım. Ahmet'in yüzü çekti dikkatimi o sırada. Görünmez bir sis duvarının arkasında kalmış yüz, etrafına mide bulandıran baygın bir yorgunluk kokusu yayıyordu sanki. Gözlerinin ve ağzının kenarları uçlarından erimeye başlamıştı. Gittikçe bana benzediği vehmine kapıldım o an. Yüzü sisin belirsizliği içinde dağılıyor, küçük devinimlerle bana benzeyen yeni bir yüz çıkıyordu ortaya. Başlangıçta birkaç gün idare edip yolcu edeceğim misafir konumundayken ışısız esrarı gittikçe büyüyor ve üzerime geliyordu.

Düşüncelerimden, etrafı seyretmek yerine özellikle bir noktaya baktığını görünce sıyrıldım. Baktığı yerde yan yana oturmuş sohbet eden muhtemelen yabancı, iki kadın oturuyordu. İkisi de beyaz tenli, sarı saçlıydı; üzerlerinde ince ve uzun elbiseleri vardı. Her genç erkeği heyecanlandıracak kadar güzeldiler. Fakat Ahmet onları büyük bir sıkıntıyla seyrediyordu. Sanki elimde bir sihirli değnek olsa ve onları yok etsem büyük bir rahatlama ya-

şayacak gibiydi.

Onun bu ifadesine anlam vermeye çalışırken lise dönemindeki bir erkeğin yaşayacağı o büyük sorunun kız meselesi olacağı geldi aklıma. Zamanında ben de yaşamıştım bunları. Şimdiye kadar bunu düşünememiş olmam tuhaftı.

“Şöyle bir yürüyelim istersen. Belki gözümüze bir şeyler takılır,” dedim sıkılmış olabileceğini düşünerek.

“Sorun değil,” diye yanıtladı. “Biraz daha oturabiliriz.” Oturduğumuz yer rahatsız etse de ısrar etmedim. Geldiğinden beri isteğe en yakın cümlesiydi bu. O iki kadına bakmayı sürdürüyordu.

“Biraz anlat o halde. Konuşamadık adamakıllı. Nasılsın? Nasıl gidiyor hayat?”

“Herkesinki gibi işte.”

Kısa bir sessizlikten sonra,

“Söylemediğin, anlatmaya çekindiğin bir şey var sanki Ahmet. Haksız mıyım?” dedim.

Baktığı kadınlara yakalanmış gibi kaçırdı gözlerini, iki bacağı arasında kalan yerdeki ezilmiş taşları izlemeye başladı huzursuzca. Üstüne gitmemem gerektiğini bilsem de ısrar ettim.

“Pek vakit geçiremedik seninle. Küçüklüğünde oyunlar oynardık hep, hatırlarsın sen de. Okul için evden ayrıldıktan sonra dönemedim işte geri. Ama her zaman yanında olduğumu bil. İnsan bir tanecik kuzenini hiç arayıp sormaz mı dersen de boynum kıldan ince tabii,” deyip güldüm. Sohbeta girme çabam karşılık bulmamış olacak ki dudaklarında küçük bir tebessüm belirip kayboldu yalnızca.

“Okul nasıl gidiyor?” diye sürdürdüm.

“İdare ediyorum işte. İyi sayılır.”

“Hoşlandığın bir kız var mı?” dedim sırtıtarak. Konuya bu kadar çabuk gireceğimi düşünmemişti sanırım. Huzursuzlanıp kıpırdandı. “Haydi haydi,” diye ısrar ettim. “Erkek erkeğe konuşuyoruz işte.”

Bir süre düşündüğü şey ona sıkıntı veriyormuş gibi dişleriyle üst dudağını çekiştirdi; sonra derin bir nefes alıp “Aslında var,” dedi. “Daha doğrusu vardı. Nasıl söylesem bilemiyorum. Buraya gelerek rahatını kaçırdığımın farkındayım. Ama gezmek, eğlenmek için gelmedim yanına. Konuşmak için çabalasam da cesaret edemedim, vazgeçip geri dönmeyi bile düşünmeye başlamıştım. Hazır olmayı beklemek gereksiz artık.” Neden bahsettiğini bilmesem de ilk defa bu kadar açık konuşmuştu. Merakla ona döndüm.

“Ne rahatsızlığı, saçmalama,” dedim. “Anlat tabii. Elimden gelen bir şey varsa seve seve yaparım.”

“Söylediğin gibi hoşlandığım bir kız vardı. Hattâ hoşlanma saçmalığını çabucak aştığım bir kızdı bu. Birlikte güzel günler geçirme şansını da elde ettim. Ama çok uzun sürmedi bu günler. Ayrıntılarıyla anlatmak istemiyorum. Artık kendime bile anlatmak istemediğim şeyler bunlar. Uzun lafın kısası ayrıldık. En doğru kararın bu olduğunu düşünmüştüm o zaman. Hattâ bu ayrılık sayesinde bir rahatlama bile yayılmıştı tüm bedenime, ruhuma. Ancak bunun basit bir ayrılık değil, yalnızca büyük bir hata olduğunu anladım bunca zaman sonra. Başka bir insana dönüşüyordum ben onunla. Ama dönüşümüm yarıda kaldı ve bu yarım kalmışlıktan kurtulamadım. Artık geriye dönüşün imkânsız olduğunu biliyorum. Şimdi senden istediğim şeyi söyleyeceğim, ama önce beni geri çevirmeyeceğin konusunda söz vermeni istiyorum.”

Anlattıklarını ilgiyle dinlemiştim. Kafamın içinde onlarca soru dolaşıp özgür kalmak için içimi kemirse de tuttum kendimi. Yanlış bir şey söylersem geri çekileceğini, belki de bir daha açıl-

mamak üzere kapanacağını seziyordum. Hafifçe başımı salladım ve sessiz kalarak devam etmesini bekledim.

“Dayımın evinde kalırken tesadüfen senin eski dolabını keşfettim. İçinde kitaplar, dergiler, gazete kağıtları, müsveddeler, karalanmış defterler vardı. Uzun süre meşgul oldum bunlarla. İzinsiz karıştırdığım için de suçluluk duygusu hissettim ama beni çeken bir şey vardı bu yığında, başından ayrılamıyordum. Bir gün bir öykün takıldı gözüme. Bir adam karısından boşandıktan sonra hafızasını kaybediyor ve kayboluyordu öyküde. Bir taraftan kafasındaki korkunç anafordan kurtulmaya çalışırken diğer taraftan şehrin sokaklarını geziyor karış karış; işportacılarla konuşuyor, hediyelik eşya dükkânlarının camekânlarını izliyor. Uzun uzun düşünüyor adam ve sonunda içine girdiği açmazdan kurtulmak için her düşüncesinde bir şekilde beliren kadını bulup öldürmeyi kuruyor kafasında. Ve adam artık kim olduğunu bilmediği eski karısını öldürüyor sonunda. Öykü bir cümlelerin ortasında bitiyor, devamına başka kağıtlarda da rastlayamadım. Ama ben bunun yalnızca bir öykü olmadığını, bu cinayeti senin gerçekten işlediğini biliyorum. Defalarca okudum bu öyküyü, okudukça daha çok inandım doğruluğuna. Merak etme kimseye bahsetmedim bundan. Kağıdı da sakladım.”

Kekelediğim için konuşamadım önce. Bağırılmaya çalışarak “Sen ne diyorsun Ahmet?!” dedim. “Ne kadını, ne öldürmesi? Benim başımdan ne öyle bir olay geçti ne öyle bir yazı yazdım. O bahsettiğin dolabı hatırlamıyorum bile. Ayrıca sen düşündüğün şeyin ne kadar aptalca olduğunun farkında mısın?”

Yüzüne sağlam bir yumruk atma isteği uyandıran bir sırıtma geçti dudaklarından.

“Böyle söyleyeceğini biliyordum,” dedi. “O yüzden bunu da yanımda getirdim.”

Cebinden sararmış bir gazete kesiği çıkardı. Fotoğrafsız, kısa bir haber yazısı vardı kağıtta. ‘Sahilde Genç Kadın Cesedi Bulundu’ başlıklı yazıda bir beldenin sahilinde sabah saatlerinde bir genç kadın cesedinin bulunduğu yazıyordu. Kadın boğularak ölmüştü. Herhangi bir boğuşma izine rastlanamamışsa da kadının ölmeden önce süslenip güzel bir elbise giymesi ve yakınları tarafından intihar edeceğine dair hiçbir ipucu görülmemiş olması cinayet ihtimalini güçlendiriyor diye devam ediyordu haber.

“Senin yaptığını biliyorum. Neden kaçtığını biliyorum,” dedi. Sesi gittikçe donuklaşıyordu.

“Kafayı yemişsin sen,” dedim kağıdı ona fırlatarak. “Ben buraya daha önce gitmedim bile. Söylediklerin deli saçması. Kimseye de bahsetme bunlardan hattâ sen de unut. Başımıza iş çıkarma yok yere. Hem yapmak istediğin şeyin ne kadar yanlış olduğunu söylememe gerek var mı? Aradığını bulmak, kendini bulmak için kocaman bir ömür var önünde. Bunun için başkalarının ömrünü çalmak yalnızca lanetler seni.”

Bu sefer üzülüğünü gördüm. Gözleri dolmuştu. Hemen ikna olmasına şaşıramayacak kadar şaşkın ve sinirliydim. Konunun bir an evvel kapanmasını istediğim için kararından döndüğüne emin olmadan ayağa kalktım ve

“Yürü!” dedim. “İlk otobüsle evine dönüyorsun. Dediğim gibi kimseye söylemiyorsun bunları. Sen de aklından çıkar. Eğer lanetlenmek istemiyorsan çıkar!”

“Anlarsın sanmıştım,” diye mırıldandı. Beni beklemeden ağır adımlarla yürüdü. Arkasından bakarken artık tamamen bana benzediğini gördüğümde anlam veremediğim bir rahatlama çöktü üzerime.

Yerdeki gazete parçasını son anda fark edip cebime koyarken sohbet eden kadınlara baktım. Gitmişlerdi.